

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

от Министерския съвет на Република България
по конституционно дело № 12 за 2026 г.

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение на Конституционния съд от 25 юни 2026 г. сме конституирани като заинтересована страна по конституционно дело № 12 за 2026 г., образувано по искане на Административния съд – Силистра, трети състав за обявяване на противоконституционност на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ) (обн., ДВ, бр. 102 от 2015 г.; посл. изм., ДВ, бр. 63 от 2025 г.) в частта „от датата на изпращане на уведомлението“ и на чл. 143, ал. 10, изр. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) (обн., ДВ, бр. 102 от 2015 г., изм., ДВ, бр. 64 от 2025 г.) поради противоречие с чл. 4 и чл. 56 от Конституцията.

Оспорваната като противоконституционна норма на чл. 574, ал. 10 от КЗ предвижда, че *„Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или*

сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка.”. Според вносителя на искането съществено значение в тази разпоредба, относно преценката за съответствието ѝ с Конституцията, има фактът, че 14-дневният срок за представяне на доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ започва да тече от момента на изпращането на уведомлението.

Разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДВП е приета с § 38 от Преходните и заключителните разпоредби на КЗ (обн., ДВ, бр. 102 от 2015 г.), изменена с § 43 от Закона за изменение и допълнение на ЗДВП (обн. ДВ, бр. 64 от 2025 г.), и регламентира, че *„Служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането.“*

В искането на вносителя се твърди, че *„Обвързването на 14-дневния срок с изпращането на уведомлението по чл. 574, ал. 10 от КЗ, а не с получаването му, както и премахването на фразата „и се уведомява собственикът на пътното превозно средство“ от текста на чл. 143, ал. 10, изр. 1 от ЗДв, противоречи на „... конституционни положения“, като „правото на защита“ (чл. 56 от Конституцията), „правова държава и правна сигурност“ и принцип на пропорционалността (чл. 4 от Конституцията).*

Според вносителя е нарушено „правото на защита“, прогласено в чл. 56 от Основния закон, тъй като моментът, от който започва да тече срокът по чл. 574, ал. 10 от КЗ (от датата на изпращане на уведомлението), създава възможност лицето обективно да не узнае за уведомлението преди

изтичането на срока и по тази причина да бъдат засегнати неговите права. Разпоредбата на чл. 143, ал. 10, изр. 1 от ЗДвП според него също нарушава правото на защита, тъй като „гаранцията за узнаване на прекратяването на едно субективно право е премахната с отмяната на фразата „и се уведомява собственикът на пътното превозно средство“. Твърди, че „мълчаливо е заложена презумпция за знание на факт“, която противоречи на презумпцията за невиновност и е въведена с неправилна нормотворческа техника.

Вносителят на искането изтъква, че *„Принципът на правовата държава изисква правните последици да настъпват при реална възможност за адресата да се съобрази с тях.“*. Освен това твърди, че *„фикцията на уведомяване чрез изпращане по чл. 574, ал. 10 от КЗ (без гаранция за получаване) нарушава началото на правната сигурност“* като елемент на правовата държава.

Посочва се нарушаване на принципа на пропорционалност. Вносителят приема, че правната уредба следва да бъде оценявана през призмата на преследваната легитимна от гледна точка на Конституцията цел и съответствието на избраните мерки с постигането на тази цел. Според него административното облекчение с премахването на задължението за уведомяване по чл. 143, ал. 10, изр. 1 от ЗДвП не постига целените резултати, тъй като води до „съставяне на повече актове за установяване на административни нарушения, повече наказателни постановления, повече заповеди за принудителни административни мерки и повече сигнали за образуване на наказателни производства по чл. 345, ал. 2 НК“. Заклучава, че по тези съображения мярката е не само несъразмерна, но и нецелесъобразна. Освен това приема, че всяко ограничение на конституционни права на гражданите, целящо да компенсира неспособността на администрацията да изпълнява задълженията си, е

несъвместимо с правовата държава. Изтъква също, че постигането на преследваната цел – редуциране на случаите на управление на превозно средство без сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ – се затруднява от липсата на уведомяване, защото се ограничава възможността на гражданите да спазят закона, като вместо това се предпочита значително по-интензивна държавна намеса, която би се оказала ненужна при правомерно информиране на собствениците на превозни средства.

Не подкрепяме искането на вносителя по следните съображения:

Оспорените законови разпоредби представляват взаимносвързани елементи от законово уреден механизъм, чрез който се гарантира изпълнението на задължението за наличие на валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите по чл. 461, т. 1 от КЗ – институт, който е част от законовите мерки, регламентиращи опазване на живота, здравето и имуществото на участниците в движението по пътищата, съответно репарирание на претърпените от тях вреди, и гарантира обезпечаването на обществения интерес от безопасността на движението по пътищата.

Разпоредбата на чл. 574, ал. 10 от КЗ предвижда задължение за Информационния център на Гаранционния фонд да уведоми собствениците на превозни средства, че са пропуснали да сключат договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите или че сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и да им даде срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението, за да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. Според следващата ал. 11, ако в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор

за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява органите, отговарящи за регистриране на превозните средства в Република България, да прекратят регистрацията на превозното средство. В съответствие с чл. 143, ал. 10 от ЗДвП компетентните органи служебно прекратяват регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от КЗ.

1. Преди всичко следва да се посочи, че изложените в искането аргументи се основават на практически усложнения и въпроси, свързани с доказване на субективната страна (вина) на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП и налагането на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, буква „з“, подбуква „гг“ от ЗДвП, като от твърдените затруднения при правоприлагането се извежда извод за противоконституционност на чл. 574, ал. 10 от КЗ и чл. 143, ал. 10, изр. 1 от ЗДвП. Подобен подход излиза извън обхвата на абстрактния конституционен контрол, който е насочен към съдържанието на закона, а не към евентуални пороци при неговото прилагане. В свое решение № 21 от 26 октомври 1995 г. по к.д. № 18/1995 г. Конституционният съд посочва, че *„Преценката, дали един административен акт нарушава или застрашава права или законни интереси на граждани и/или юридически лица, може да бъде извършена само от компетентния съд след изясняване на конкретните обстоятелства и тълкуване на конкретния административен акт. Въпросите, свързани с характера на пороците, процедурата по съдебното обжалване и правните последици от постановеното решение, са предмет на законодателна уредба и съдебна практика и са извън компетентността на Конституционния съд.“*

Нормата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП в редакцията ѝ преди измененията (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвиждала

изискване за уведомяване на собственика за служебно прекратената регистрация, но то не е част от фактическия състав на прекратяването на регистрация. Съгласно Тълкувателно постановление № 2/5.04.2023 г. на ВАС и ВКС по т. д. № 3/2022 г. „Уведомяването на собственика на моторно превозно средство за служебно прекратената регистрация не е елемент от фактическия състав на прекратяването на регистрацията, а е последващо, но има пряко отношение към субективния елемент на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, защото законът е възложил на административния орган задължението да уведоми собственика за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство.“. От това следва, че премахването на задължението за уведомяване на собственика от разпоредбата на чл. 143, ал. 10, изр. 1 от ЗДвП не влияе на служебно прекратяване на регистрацията на моторното превозно средство, а касае доказването на узнаването от страна на собственика на превозното средство на факта за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на превозно средство, съответно засяга субективната страна на състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Във връзка с това поставените в искането въпроси за уведомяването на лицата са свързани с правоприлагането на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП и разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква „з“, подбуква „гг“ от ЗДвП, а не с процедурата по прекратяването на регистрацията на превозните средства, предвидена в оспорените разпоредби. Проблемът, поставен от вносителя на искането, засяга доказването на субективната страна на нарушението, предвидено в разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, а не несъответствието между разпоредбите на чл. 574, ал. 10 от КЗ и чл. 143, ал. 10, изр. 1 от ЗДвП с Конституцията. Подобни въпроси принадлежат към сферата на законосъобразността на индивидуалните административни актове и подлежат на разрешаване по реда на административното правораздаване, а

не чрез искане за обявяването на законови разпоредби за противоконституционни.

В Тълкувателно постановление № 2/5.04.2023 г. на ВАС и ВКС по т. д. № 3/2022г. изрично се приема, че узнаването на обстоятелството за прекратената регистрация на моторното превозно средство подлежи на доказване с всички доказателства и доказателствени средства и е елемент от състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, който, ако не бъде доказан от административнонаказващия орган, няма да може да приложи административната санкция. Съгласно цитираното по-горе тълкувателно постановление *„В случаите, когато няма доказателства, че прекратяването на регистрацията е било съобщено на собственика на моторно превозно средство от отдел "Пътна полиция" или не се докаже по друг начин узнаването за служебното прекратяване на регистрацията, деянието по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП ще е несъставомерно. Под уведомяване по поставения въпрос следва да се има предвид узнаване по какъвто и да е друг начин, не само по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Узнаването подлежи на доказване с всички доказателства и доказателствени средства. Необходимо е във всеки конкретен случай да бъдат изследвани и доказани всички елементи от състава на административното нарушение, включително вината, която в административнонаказателния процес не се предполага.“* Липсата на изрично записано уведомяване в чл. 143, ал. 10 от ЗДвП не освобождава административния орган от задължението да докаже, че лицето, което е управлявало превозното средство без регистрация, е действало виновно. При липса на застраховка „Гражданска отговорност“ служебното прекратяване на регистрацията на превозното средство става веднага след уведомяване от Гаранционния фонд, без фиксиран срок. Тъй като това събитие е внезапно за управляващия превозното средство, той няма как да предположи кога е настъпило, освен ако не бъде изрично

уведомен. Във връзка с това се налага извода, че изложените мотиви от вносителя на искането се отнасят не до проблем с конституционносъобразността на чл. 143, ал. 10, изр. 1 от ЗДвП и чл. 574, ал. 10 от КЗ, предвиждащи процедурата за служебно прекратяване на регистрацията на превозното средство, а до прилагането на нормите. В конкретния случай, доколкото става ясно от изложената фактическа обстановка в искането, на управлявания лек автомобил не е връчвано уведомление за служебно прекратена регистрация, от което следва, че не е узнал за това и не изпълнен съставът на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Аргументите на вносителя на искането за противоконституционност на нормите сочат последици, произтичащи не от съдържанието на атакуваните законови разпоредби, а от начина, по който те могат да бъдат приложени в отделни конкретни случаи.

Трайно установеното разбиране в практиката на Конституционния съд е, че евентуалните пороци при прилагането на закона не могат да бъдат основание за обявяването му за противоконституционен. Законът се преценява според неговото нормативно съдържание, а не според възможността отделни административни органи да го приложат неправилно.

Невярно е и твърдението на вносителя, че с отмяната на уведомяването по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП се цели разтоварване на администрацията от задължението да уведоми собственика за извършеното служебно прекратяване. Видно от чл. 140, ал. 2 от ЗДвП, на министъра на вътрешните работи е възложено да определи условията и реда за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства с наредба, съгласувана с

министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията и министъра на отбраната. В изпълнение на тази законова делегация е приета Наредба № I-45 от 24 март 2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и на ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Наредбата). Съгласно чл. 186 ал. 1, т. 8 от Наредбата служебното прекратяване на регистрацията по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП се извършва след уведомление от Гаранционния фонд. Според ал. 2 на същия чл. 186 от Наредбата „при прекратяване регистрацията по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 или 8 се уведомява собственикът на ПС, посочен в регистъра“. Предвид горното се налага изводът, че е налице действаща нормативна уредба, която предвижда задължение за уведомяване на собственика на превозно средство след прекратяване на регистрацията на превозното средство.

Изложеното оставя безпредметно искането на вносителя за обявяване на разпоредбите на 143, ал. 10, изр. 1 от ЗДвП и на чл. 574, ал. 10 от КЗ в частта „от датата на изпращане на уведомлението“ за противоконституционни. Нормите на чл. 143, ал. 10, изр. 1 и чл. 574, ал. 10 от КЗ не създават противоконституционна нетърпимост, а въпросът, поставен от вносителя, касае тяхното прилагане.

2. Предвид горното в конституционното производство предметът на преценка за съответствие с Основния закон следва да се ограничи до въпроса дали законодателната власт е действала конституционносъобразно, като е регламентирала служебното прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство при настъпването на обективно уредените в закона предпоставки - в частност, липсата на валидно сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, без да е необходимо

за правопораждащия ефект да се поставя като задължително условие действителното узнаване на изпратеното по чл. 574, ал. 10 от КЗ уведомление от Гаранционния фонд до собственика на превозното средство.

Вносителят на искането счита, че правото на защита, прогласено в чл. 56 от Конституцията, се нарушава, тъй като разпоредба на чл. 574, ал. 10 от КЗ предвижда четиринадесетдневният срок за представяне на доказателства за сключена „Гражданска отговорност“ да започва да тече от изпращането, а не от получаването на уведомлението от Гаранционния фонд. Този довод не е основателен, защото вносителят не отчита действителната функция на уведомлението, предвидено в разпоредбата на чл. 574, ал. 10 от КЗ. Получаването на уведомление по чл. 574, ал. 10 от КЗ не е право на защита срещу принудителна административна мярка или административна санкция. То е само предоставена от законодателя възможност собствениците на превозни средства да получат известие, че не са изпълнили законовото си задължение за наличие на застраховка „Гражданска отговорност“, и да предприемат действия за доброволно отстраняване на противоправното си поведение. На основание чл. 483, ал. 1 от КЗ всеки собственик на превозно средство, което не е спряно от движение, е длъжен да сключи задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, съответно следва да знае, че за управляваното от него превозно средство не е налице сключена застраховка „Гражданска отговорност“, както и да познава законовите последици от неизпълнение на това задължение. Задължението за сключване и поддържане на валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ произтича пряко от нормата на чл. 483, ал. 1 от КЗ, като неизпълнението ѝ поражда правните последици на служебно прекратяване на превозното средство независимо от получаването на уведомлението по чл. 574, ал. 10 от КЗ, тъй като административните органи нямат задължение да предупреждават всеки,

който извършва закононарушение, че ще търпи последиците от тези свои действия. Изпращането на уведомление от Гаранционния фонд и предоставянето на 14-дневен срок от изпращането му за представяне на доказателства за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ е допълнително процесуално действие от отстрана на администрацията в полза на собствениците на превозни средства, които са нарушили закона, за да имат възможност да избегнат неблагоприятните правни последици - служебно прекратяване на регистрацията на превозното средство.

В искането на вносителя уведомлението по чл. 574, ал. 10 от КЗ се разглежда като необходима задължителна процесуална гаранция, чието непълно реализиране води до противоконституционност на законовата уредба за служебно прекратяване на регистрацията на превозните средства. Подобно разбиране не следва да се споделя. В случай че се възприеме искането на вносителя за обявяване на противоконституционни на думите „от датата на изпращане на уведомлението“ от разпоредбата на чл. 574, ал. 10 от КЗ, ще се стигне до ситуация, при която правните последици - служебно прекратяване на регистрацията, ще бъдат обусловени от предварително връчване на уведомление за това, че някой извършва нарушение на закона, което е недопустимо. В допълнение на това, ако законът поставеше началото на срока единствено в зависимост от действителното получаване на уведомление, това би създавало неопределеност относно момента, в който административната процедура може да продължи, и би поставило функционирането на нормативния механизъм в зависимост от факти, които могат да бъдат резултат от недобросъвестно поведение на собствениците на превозните средства. Това може да доведе до компрометиране на целта на служебното прекратяване на регистрацията - да не допуска управляването на превозни средства без задължителна застраховка „Гражданска отговорност“.

Правото на защита по смисъла на чл. 56 от Конституцията намира проявление тогава, когато държавата реализира принуда спрямо дадено лице, разрешава спор относно негови права и задължения или осъществява производство, което може да доведе до неблагоприятни правни последици. В тези случаи Конституцията изисква да бъдат осигурени процесуални гаранции, позволяващи ефективно участие в производството и достъп до съдебна защита. Сроктът по чл. 574, ал. 10 от КЗ няма такъв характер. Това е срок, в рамките на който законодателят предоставя възможност на адресата да предотврати настъпването на следващата правна последица чрез представяне на относими доказателства или чрез доброволно изпълнение на вече съществуващо законово задължение. Следователно началният момент на този срок следва да бъде преценяван не като ограничение на правото на защита, а като елемент от законодателната организация на една допълнителна правна възможност, предоставена в полза на адресата. Именно поради това обстоятелството, че законодателят е възприел като начален момент датата на изпращане на уведомлението, а не датата на неговото получаване, само по себе си не може да обуслови извод за противоконституционност.

Принципът на правото на защита в чл. 56 от Конституцията не предвижда и всяка правна последица вследствие на нарушение на закона да може да настъпи единствено след уведомяване от административен орган. Не е възможно за всяко извършено административно нарушение деецът да се уведомява, за да възникнат предвидените неблагоприятни правни последици за него. Той има право да защити своите права, но в производството по обжалване на наложеното административно наказание и/или наложената принудителна административна мярка. Следва да се подчертае, че чл. 574, ал. 10 от КЗ не лишава адресата от възможност да защити своите права по съдебен ред, нито изключва възможността да бъдат

релевирани възражения относно законосъобразността на последващите административни действия, когато законът предвижда това. Ето защо не може да се приеме, че изборът на законодателя относно началния момент на срока за представяне на доказателства за валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“, регламентиран в чл. 574, ал. 10 от КЗ, води до отнемане на конституционно гарантирана защита.

Принципът на правовата държава по чл. 4, ал. 1 от Конституция не съдържа изискване относно конкретен законодателен модел, чрез който да бъдат организирани административните производства. Този принцип изисква законът да бъде ясен, предвидим, непротиворечив и да създава възможност адресатите да предвидят правните последици. Оспорените разпоредби напълно отговарят на тези изисквания. Задължението за сключване и поддържане на валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ е ясно установено в закона. Ясно са определени и последиците от неизпълнението му - служебно изпращане на уведомление от Гаранционния фонд към органите по регистрация на превозните средства за прекратяване регистрацията на превозното средство. Адресатите са наясно и със съществуващата възможност уведомление за липса на сключена застраховка „Гражданска отговорност“ да не се получи навреме поради независещи от администрацията причини. Следователно собствениците на превозни средства могат предварително да предвидят както съдържанието на своето законово задължение, така и правните последици при неговото неизпълнение. В случая е избран модел на административното производство, при който служебното прекратяване на регистрация се извършва чрез автоматичен обмен между компетентните органи, но опосреден от полагане на достатъчно „усилие“ от страна на Гаранционния фонд да уведоми собствениците на автомобилите да отстранят допусканото от тях нарушение. В случаите, при които това

уведомление не достигне навреме до адресата, също би следвало да се понесат правните последици - прекратяване на регистрацията на превозното средство, тъй като собствениците са запознати с този риск. Конституционносъобразна следва да се приеме дори хипотезата, при която се предвижда след констатиране на липсата на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ непосредствено уведомяване от Гаранционния фонд на компетентните органи, които да прекратят регистрацията на моторното превозно средство, тъй като администрацията няма задължение да уведомява когото и да било, че извършва нарушение и че ще търпи последици от това. В случая вместо това по преценка на законодателя е въведен механизъм за предоставяне на възможност за избягване на неблагоприятните правни последици въпреки незаконосъобразното поведение на собственика на превозното средство.

Законодателят е постигнал разумен баланс между обществен и частен интерес. Принципът на правовата държава не защитава единствено индивидуалните права. Той също така изисква да се осигури ефективна защита на обществен интерес чрез адекватно функциониращи правни механизми, какъвто се постига посредством нормите на чл. 574, ал. 10 от КЗ и чл. 143, ал. 10, изр. 1 от ЗДвП.

Изложеното води до извода, че с чл. 574, ал. 10 от КЗ и чл. 143, ал. 10, изр. 1 от ЗДвП законодателят не нарушава стандартите за реализиране на правото на защита и принципите на правовата държава и правна сигурност.

3. Принудителната административна мярка представлява самостоятелен административен акт, който подлежи на самостоятелен съдебен контрол по реда на АПК. В Решение № 10 от 29 май 2018 г. по к.д. № 4/2017 г. на КС се посочва, че *„Принудителната административна мярка е предвидена в закона административна принуда за*

предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Тя защитава определена правна норма чрез привеждането в съответствие с диспозицията ѝ на поведението на конкретен правен субект, за което има непосредствена опасност да се отклони, отклонява се или се е отклонило от предписаното.“. Принудителните административни мерки (ПАМ) имат изцяло обективен характер. Тяхната единствена цел е превантивна, преустановителна или възстановителна. В това производството не се изследва наличието на вина или субективно знание, тъй като мерките не представляват административно наказание. Целта на налаганите по ЗДвП принудителни административни мерки е да се осигури безопасността на движението по пътищата, като се гарантира, че по пътищата, отворени за обществено ползване, ще се движат само регистрирани превозни средства, за които има валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, както и да предотврати осъществяване на административни нарушения, свързани с движението по пътищата. Обществените отношения, регулирани от ЗДвП, се характеризират с особена важност, доколкото управлението на МПС съставлява дейност с повишена опасност за живота и здравето на участниците в този процес, поради което общественият интерес е надделяващ. Общественият интерес да се възстанови законосъобразното положение в тези случаи е определен от законодателя като приоритетен, като тази негова преценка не подлежи на контрол. Засегнатото лице може да се защити чрез доброволно отстраняване на нарушението (което води до отмяна на ПАМ) или чрез обжалване на индивидуалния административен акт по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Във връзка с това специфичният характер на служебната дерегистрация на превозните средства по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП като принудителна административна

мярка изключва противоконституционност на уредбата, дори тя да не предвижда изрични гаранции за предварително уведомяване на собственика на превозното средство. Предвиденият в чл. 574, ал. 10 от КЗ срок осигурява технологично време между установяване на липсата на застраховка „Гражданска отговорност“ и самото прилагане на мярката. В този буферен период собственикът може да сключи застраховка и да избегне неблагоприятните последици. По този начин се предотвратява прилагането на мярката при малозначителни случаи или обективни пречки, като се постига търсеният от закона баланс между личния и обществения интерес.

4. Вносителят не е прецизирал правния си интерес и обхвата на оспорването, оставяйки открит въпроса дали поддържа самостоятелна противоконституционност на разпоредбата на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането, или претендира кумулативна противоконституционност на същата норма в съчетание с текста на чл. 143, ал. 10 от Закона за движението по пътищата в рамките на уредената от тях обща служебна процедура. Подобна неяснота в предмета на оспорване влиза в пряко противоречие с принципа на правната сигурност и предвидимост, явяващ се фундаментален стълб на правовата държава съгласно чл. 4, ал. 1 от Конституцията.

По посочените съображения считаме, че искането на Административния съд - Силистра, за установяване противоконституционността на чл. 574, ал. 10 от КЗ в частта „от датата на изпращане на уведомлението“ и на чл. 143, ал. 10, изр. 1 от ЗДвП следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ

РУМЕН РАДЕВ